

[Alfred Hansen]

var det vel nærliggende at få slået fast: kan man klandre flyvelederne for den situation, vi befinder os i på det flyvemæssige område i dag, eller skal vi i stedet rette skytset mod de tidligere regeringer og de tidligere ministre, som ikke i tilstrækkelig god tid har sørget for tilstrækkelig uddannelse af det fornødne antal flyveledere?

Og med hensyn til ministerens oplysning om, at flyvelederne har 12 timers betalt frihed, vil jeg gerne spørge, om ikke det er sådan, hr. minister, at i de 12 timer skal flyvelederne opholde sig på tjenestestedet. Derfor kan man i hvert fald ikke sætte lighedstegn mellem frihed og fritid, for så måtte det betyde, at de var overladt til sig selv og kunne gøre, hvad de ville.

Jeg stillede også en del spørgsmål, som ikke blev besvaret. Jeg stillede bl.a. spørgsmålet om, hvordan det ville gå med chartertrafikken i den kommende sommer, men jeg kan måske søge svaret i den oplysning, ministeren gav om, at man muligvis i løbet af sommeren måtte stramme nødplanen hos SAS og Danair. Skal jeg forstå det sådan, hr. minister, at vi må frygte endnu dårligere service over for flypassagererne i de kommende måneder?

Og da jeg nu har fået klart tilkendegivet fra ministeren, at han er rede til en forhandling vedrørende rådighedsordningen, vil jeg gerne opfordre både ministeren og flyvelederne til at genoptage forhandlinger om disse rådighedsordninger, som har været gældende indtil den 1. april, og derved afhjælpe en del af den mangel, som der for tiden er på flyveledere.

Jeg spurgte også, og det spørgsmål har den tidligere minister, hr. Ivar Hansen, heller ikke svaret på, nemlig: hvilke meningsudvekslinger fandt der sted mellem de to ministre, da man overdrog ministeriet fra den forhenværende til den nuværende minister, med hensyn til problemet i Kastrup? Problemet er jo ikke af ny dato. For ca. et år siden sad vi stort set i den samme situation.

Og så en kommentar til hr. Otto Mørch, som har forsøgt at sælge denne gode idé, som han har fået om, at nu kan vi nedsætte et udvalg, som kan se på problemerne. Jeg har ikke spor imod, at der er udvalg, der undersøger alverdens problemer, men det, jeg har anket over, er, at hr. Otto Mørch, formanden for folketingets udvalg om offentlige

arbejder, ikke har forsømt nogen lejlighed til at meddele pressen og medierne, at hans bud på en løsning af dette problem er at nedsætte et udvalg.

Da vi efter at have haft flyvelederne i deputation kom uden for døren og pressen spurgte hr. Otto Mørch som formand for udvalget: hvad er så hr. Otto Mørchs forslag? – svarede hr. Otto Mørch: ja, nu mener jeg, vi skal have dette udvalg nedsat, og så skal vi se på det.

Derfor må jeg sige efter tilkendegivelsen fra hr. Otto Mørch i dag om, at dette udvalg skal forberede de næste overenskomstforhandlinger om to år, at man i hvert fald har forsøgt en afledningsmanøvre fra hr. Otto Mørchs side. Man har foregøglet den danske befolkning, at bare vi fik dette udvalg, var problemerne måske løst. Men jeg har nu fået en tilkendegivelse om, at det forventer hr. Otto Mørch ikke, og derfor tror jeg, ministeren har vurderet det rigtigt, da han sagde: dette forslag, denne tanke, om nedsættelse af et udvalg er ikke født af mig. Noget i den retning har ministeren sagt, og så er ministeren sig naturligvis meget bevidst, at problemerne skal løses på en anden måde end gennem dette udvalg. Men hvilken?

Der er stillet to dagsordensforslag. Om hr. Dohrmanns dagsordensforslag skal jeg sige, at det kan retsforbundet ikke stemme for, men hvis ministeren går på tallerstolen senere, vil jeg sådan set gerne have ministeren til at sige, hvor mange militære flyveledere der ville kunne frigøres i tilfælde af, at denne dagsorden blev vedtaget, og hvor hurtigt disse militære flyveledere ville kunne sættes ind i Kastrup.

Om hr. Groves dagsordensforslag skal jeg sige, at det kan vi heller ikke stemme for. Hvis det var delt op i to dele, kunne jeg stemme for den første halvdel, nemlig »idet folketinget fastslår, at det er regeringens og trafikministerens ansvar, at flyvetrafikken fungerer normalt . . .« og derefter går tinget over til næste punkt på dagsordenen. Men hvordan ville f.eks. hr. Ivar Hansen, hvis nu han var minister i dag, have praktiseret udførelsen af denne dagsorden? Hvordan ville en eventuel hr. minister Ivar Hansen have administreret denne? Hvad ville hr. Ivar Hansen have lagt i det, at regeringen snarest muligt skulle leve op til sit ansvar? Det synes jeg kunne være interessant at få at vide.